

Een glimp van Gods nieuwe wereld

Marcus 10: 13-16

Liturgie: Welkom
Lied 288 (Goedemorgen, welkom allemaal)
Begroeting
Lied 218: 1,2,3,4,5 (Dank U)
Gedicht
Lied 8b: 1,2,3,4 (Zie de zon)
Gebed
Kindernevendienst
Zingen: Lees je Bijbel
Marcus 10: 13-16 (BGT)
Zingen: Eenmaal mochten kinderen

Eenmaal mochten kinderen rondom Jezus staan.
Niemand mocht ze hinderen om tot Hem te gaan.

Vriendelijke woorden heeft Hij toen gezegd,
zegenende handen op hun hoofd gelegd.

Jezus ziet de kleinen en die zwak zijn aan.
En de allerlaatsten zet Hij juist vooraan.

Daarom mogen kinderen rondom Jezus staan
en mag geen hen hinderen naar Hem toe te gaan.

Preek: Een glimp van Gods nieuwe wereld
Lied 422: 1,2,3 (Laat de woorden)
Dankgebed
Een slinger
Collecte met diapresentatie
Hear wês mei ús oant in oare kear: 1,2,3
Zegen
Hear wês mei ús: 4

Voor de preek worden er drie vragen en drie stellingen aan de gemeente voorgelegd:

Vraag: Waarom hielden de leerlingen de kinderen tegen?
Stelling: Kinderen hebben meer aandacht nodig dan volwassenen.

Vraag: Waar denk jij aan bij Gods nieuwe wereld?
Stelling: Gods nieuwe wereld is nu al hier.

Vraag: Waarom zijn kinderen een voorbeeld voor volwassenen?
Stelling: Volwassenen zijn een voorbeeld voor kinderen.

In Marcus 10 wordt gesproken over Gods nieuwe wereld. In andere vertalingen is dat het Koninkrijk van God.

Daar hebben we zojuist een paar dingen over gezegd en die wereld moet wel onvoorstelbaar mooi zijn.

Maar geloof je er nog in? Geloof je echt dat dat gebeurt? Dat dat werkelijkheid wordt?

Er gebeurt zo ontzettend veel in deze wereld. Als je ziet, wat mensen elkaar aan kunnen doen. Als je je al die oorlogen ziet en al die nare dingen die gebeuren -ver weg en dichtbij- dan raak je soms het zicht op die nieuwe wereld kwijt. Dan komt er twijfel. Je gaat je afvragen, of het wel kan. Want er moet wel heel wat gebeuren, wil dat veranderen. Wil die haat en die honger naar meer macht verdwijnen. Daar kun je bij tijden moedeloos van worden.

En toch ... spreekt Jezus in vers 14 over die nieuwe wereld van God.

En toch ... zie je bij Hem steeds een glimp van die nieuwe wereld.

Waar Hij komt en waar Hij mensen aanraakt, daar gebeurt wat. Daar gaan de oren van doven open. Daar kunnen blinden weer zien. Daar worden zelfs graven geopend. Daar worden kinderen gezegend.

Jezus brengt Gods nieuwe wereld heel dichtbij.

Je zou het zo kunnen zeggen: Die nieuwe wereld is met Zijn komst op aarde verder doorgebroken. Hij realiseert al iets van dat Koninkrijk van God op deze aarde.

Iets! Want het moet nog veel verder doorbreken. Het moet uitlopen op de totale vernieuwing. Maar het is er al wel.

Één van de stellingen was: Gods nieuwe wereld is nu al hier. Ja, dat zo. Waar God aan het werk is, daar zien we een glimp van Zijn Koninkrijk waar alles zo zal zijn, zoals Hij het bedoeld heeft. En tegelijkertijd moet Zijn Koninkrijk nog komen. Het moet groeien. Zolang er nog pijn en verdriet is, is dat Koninkrijk van God nog niet ten volle doorgebroken. En dat zie je ook hier in Marcus 10.

Hier worden de kinderen tegen gehouden. Waarom doen die leerlingen dat nou? Dat heeft alles te maken met de cultuur van toen. Want kinderen tellen niet mee. Het zijn maar kinderen. Die hebben niks te vertellen. Die zijn onbelangrijk.

Dat maakt hun tot een kwetsbare groep. Zij hebben nergens recht op. Zij zijn overgeleverd aan de willekeur van de mensen om hun heen.

Zulke mensen zijn er nog steeds. Niet alleen kinderen, maar ook ouderen, zieken, eenzame mensen, gehandicapten, vluchtelingen, mensen die van anderen afhankelijk zijn.

Het verrassende bij Jezus is, dat Hij steeds weer onze denkbeelden en onze schema's overhoop haalt.

Wat voor de wereld ontzettend belangrijk is -je status, je inkomen, je carrière, macht- daar gaat Jezus aan voorbij. Voor Hem telt dat andere net zo goed mee. Hij heeft oog voor het kleine. Voor kinderen. Voor mensen die kwetsbaar zijn en die hulp en aandacht nodig hebben. Die hebben dat misschien nog wel meer nodig, dan de mensen die zichzelf wel kunnen redden.

Als er bij de voetbal een muurtje wordt opgesteld bij een vrije schop, dan worden bepaalde delen wat meer beschermd dan de andere delen. Zo is het ook in onze samenleving. Er zijn mensen die meer zorg en aandacht nodig hebben dan anderen.

De discipelen hebben daar geen oog voor.

Zij zitten nog in het andere schema en houden daarom de kinderen tegen. *Nee, jullie zijn niet*

welkom. Wegwezen, jullie.

Toen waren het kinderen, die werden tegengehouden.
Zijn het misschien nu de vluchtelingen, die op tal van plaatsen worden tegengehouden?
De reacties zijn niet alleen verschillend, maar ook zo ontzettend fel.
Zo fel, dat je denkt: Wat is dit? Wat zit hier achter?

Is dat angst? Angst voor het onbekende en angst voor wat dat voor ons gaat kosten? Is dat aangepraat?

Het gaat me nu niet om één of ander standpunt. We mogen en kunnen er verschillend over denken. Maar het gaat me wel om de manier, waarop we daar in onze samenleving mee omgaan. Want dat baart me eerlijk gezegd wel zorgen. Zo hard en zo fel als het toegaat. Zo veroordelend en zo onmenselijk.

Want het gaat wel om mensen in nood. Om mensen die gevlucht zijn en dat doe je toch niet zo maar. Alles achter je laten. Je huis, je baan, je familie, je vrienden, je hele leven. Je zult zelf maar vluchteling zijn en daarmee afhankelijk van mensen die je wel of niet opvangen.

Als ik zie, hoe het er aan toegaat met de opvang van vluchtelingen dan moet ik wel eens denken aan die woorden, dat in het eind van de tijden de liefde zal verkillen. Is dat wat er nu gebeurt? De liefde verdwijnt. En waar de liefde verdwijnt, daar gaat het fout. Daar komt angst voor in de plaats. Daar groeit de onzekerheid en dan wordt het koud en hard. Dan houden we ons krampachtig vast aan wat van ons is. Onze status, ons geld, onze veiligheid, onze welvaart.

Daar is maar één remedie tegen. Dat is liefde. Liefde drijft de vrees uit. Waar liefde woont, daar gebeurt wat! Daar gebiedt de Heer zijn zegen!

Lieve mensen, we leven best in een moeilijke en gecompliceerde tijd. Er gebeurt veel en de problemen zijn groot.
Maar het is ook een tijd met veel kansen. Het biedt ook de mogelijkheid om juist die andere kant te laten zien. Om de liefde te laten zien. Een stuk medemenselijkheid.

Van de week was de paus in het nieuws. Hij gaf de bisschoppen en de kardinalen een veeg uit de pan, omdat zij zo krampachtig vast bleven houden aan de oude dogma's en aan de leer van de kerk en daardoor te weinig aandacht hadden voor de mensen van deze tijd. *We moeten er voor de mensen zijn, dicht naast hun staan en opkomen voor die mensen, die dat zo nodig hebben. Daar komt het op op aan.*

Als je in zorginstelling komt, dan heel wat tegen. Kwetsbare mensen. Eenzame mensen. En wat vinden ze het fijn, als je even aandacht voor hen hebt. Even een praatje. Dan leven ze op en dat maakt hun dag helemaal goed.

Een helpende hand uitsteken als je ziet dat iemand dat nodig heeft.

Een luisterend oor bieden aan iemand, die zorgen heeft.

Er zijn zoveel mogelijkheden om een naaste te zijn voor de mensen om je heen en om iets te laten zien van dit dikke boek: de Bijbel. Voor veel is dat misschien een gesloten boek, maar we kunnen die Bijbel ook op een andere manier dichtbij de mensen brengen en dat is door te doen, wat hierin staat. Door die woorden in praktijk te brengen. Door een leesbare brief van Christus te zijn.

Dan mogen doen vanuit die bron van Gods liefde, die Hij heeft laten zien in Zijn Zoon, Jezus

Christus. Alzo lief heeft God jou en mij gehad, dat Hij ook voor jou en ook voor mij Zijn eigen Zoon gegeven heeft. Gods liefde die zichtbaar wordt bij het kruis. En bij dat kruis gebeuren wonderen. Nog steeds. Daar gaan harten open. Van daaruit gaan onze handen, onze voeten, onze ogen, onze oren en onze mond de wereld in om te helpen, om te luisteren, om te spreken, om er te zin voor de ander.

En waar dat gebeurt daar is weer iets te zien van Gods nieuwe wereld.
Jezus liet het al zien. En jij en ik mogen het ook laten zien.
Een glimp van Gods nieuwe wereld.

Amen

Piet Hulshof
25 oktober 2015